N. F. S. Grundtvigs prædiken påskedag

Taler
Nikolai Frederik Severin Grundtvig
Forfatter, teolog, digter

Omstændigheder
Prædikentekst:

Markusevangeliet kapitel 16, vers 1-8

Christne Venner!
I det halve Aarhundrede, der som Bølger henrullede over mit Hoved, siden jeg opløftede mine Øine for at see og aabnede mine Læber for lydelig at udtale "hvorfor Herrens Ord er forsvundet af hans Huus", da har jeg, Gud skee Lov!

Aldrig tvivlet om, at hvad saa end Grunden havde været fra Menneskenes og Præsternes Side, som lod Guds-Ordet fare, saa havde Grunden fra Guds Side ene været den, at efter Omstændighederne maatte Guds levende Ord, ligesom vore gamle, deilige Paaske-Psalmer, saaledes forsvinde en liden Stund for at komme igien i hele sin Kraft, som den gyldne Soel frembryder giennem den kulsorte Sky og sin Straale-Glands udskyder, saa alt Mulm og Mørke flyer, og at altsaa den næste Aarstid i Guds Rige vilde, som en aandelig Opreisnings-Tid have en slaaende og glædelig Lighed med Vorherres Jesu Christi *Opstandelses-Dag* og de følgende mageløse fyrretive Gang-Dage, da Herren aabenbarede sig for sine Venner ved mange klare Beviisninger og sagde dem Besked om, hvad der hører til Guds Riges Stiftelse, Udbredelse og Velstand paa Jorden.

Det eneste, jeg i denne Henseende stundom tvivlede om, det var, hvorvidt jeg legemlig kunde og skulde opleve, hvad jeg saa inderlig ønskede, at see denne Guds Herlighed, see Vorherres Jesu Christi Menighed opvakt og opreist hos os til et nyt Levnets-Løb, ligesom Christus blev opreist fra de Døde ved Faderens Herlighed.

Men ogsaa denne min Tvivl har Herren beskæmmet. Thi skiønt det endnu kan være skjult for Manges Øine, som dog vente paa Gienløsningen fra Fangenskabet i de Dødes Rige, saa staaer det dog allerede klart for mine Øine, at

Stenen er bortvæltet, og Herren er aandelige opstanden med det evige Livs-Ord i sin troende Menighed, saa at hvor To eller Tre er samlede i hans Navn og stemme overeens i Troen og i Bønnen, der føler de, at han er selv midt iblandt dem, ja, er dem saa nær, som Troens Ord er i deres Mund og deres Hjerte.

Og fra alle Sider gienlyder, kun lidt lavere eller høiere, den christne Bekiendelse, Forkyndelse og Lovsang, som den lød fra Begyndelsen i Chor med Børnenes Hosianna for Davids Søn, saa alle den Christne Menigheds Livs-Tegn omringer os.

Ja, kiære Venner! Naar jeg idag gientager det gamle Vidnesbyrd: Herren, den Herre Jesus Christus, som blev korsfæstet, han er visselig opstanden med Kiød og Been! Da tilføjer jeg med den den største Sikkerhed det ny Vidnesbyrd, at Herrens Menighed, som det aandelige Legeme, hvis Hoved han selv er, og som vel ikke kan sees, men desbedre kan høres, den Menighed er visselig opstanden, om end i ligesaa ringe og tilsyneladende hjelpeløs Skikkelse som *Guds-Ordet,* der blev Kiød, var dengang, da den gamle Simeon tog *Jesus-Barnet* paa sine Arme og takkede Gud, fordi hans Øine saae Guds Frelsning, som han beredte for alle Folks Aasyn, til alle Hedninges Oplysning og til Israels Herlighed, saa nu kunde han *fare i Fred!*

Ja, Christne Venner skiøndt jeg endnu ønsker at gientage Vidnesbyrdet nogle Aars Paaske-Søndage og at see det ny Liv, som er Herrens, udvikle sig i hans gienfødte Menighed til Bevidsthed, ligesom jeg haaber til Gud, Livet skal udvikle sig hos det lille *Pigebarn,* Gud af vidunderlig Naade skiænkede mig i den høie Alderdom, og har ved Gienfødelsens og Fornyelsens Bad antaget sig som sit eget Barn, hvorfor jeg idag høitidelig skal takke og prise ham og bede Menigheden takke og glæde sig med mig, og skiøndt jeg tænker, den mageløs gode og kiærlige Fader i Himlen ogsaa opfylder dette mit Ønske, saa troer jeg dog, at om jeg idag eller imorgen skulde fare herfra, jeg nu kunde fare med Fred, med den Guds Fred, som forvarer baade Hjerter og Tanker i Christus Jesus Vorherre, beroliget, ikke blot over min egen Sjæl, men ogsaa over Guds Ords Forkyndelse og Guds Riges Komme og Guds Menigheds Liv og Vext og Oplysning til Klarhed i *Christus Jesus,* ved den Helligaand, først og fremmest under denne Himmelegn, hvor det undtes mig med gienfødt Kraft at give Vidnesbyrd om Vorherres Jesu Cristi Opstandelse til det faldne Menneskes *aandelige* Opreisning i den hellige Daab og til det forklarede, herliggjorte Kiøds Opstandelse paa den yderste Dag!

Dog, hvad enten jeg allerede nu kunde saaledes fare med Fred eller ikke, saa er det lige vist, at ved det Lys, der er opgaaet for os over det levende Guds-Ord til os, og hos os, af Vorherres egen Mund ved Daaben og Nadveren efter hans egen Indstiftelse, ved og i dette Lys seer vi alle, som troer, kun lidt meer eller mindre dunkelt, det *christelige Menigheds-Liv* aandelig opstaae midt iblandt os og aabenbare sig i den for hele Menigheden fælles Troes-Bekiendelse, Forbøn og Lovsang.

Og naar vi af Aanden lærer levende at anvende paa hele Christi Menighed, den hellige, almindelige Kirkeforsamling, hvad skrevet staaer, at Saamange som er Christus tildøbte, er ogsaa Christus iklædte, saa det er Christi Menneske-Liv, hans Menighed lever, Christi menneskelige Levnets-Løb, da vil vi i samme Grad, som vi kiender dette, ogsaa klarligen spore de samme Hovedtræk i Menighedens som i Herrens Levnets-Løb hernede, som disse Hovedtræk er levende udtrykte med hans egen Munds Ord i vor apostoliske Troes-Bekiendelse ved Daaben, ligefra hans Undfangelse og Fødsel, som aandelig gientog sig i den første Apostoliske Menighed, fremfor alt i Jerusalem og Jødeland, indtil hans Opstandelse fra de Døde, som aandeligen gientager sig i Menigheden nu og herefter, først og fremmest hos os, som paany i Troen føler vort levende Fællesskab med den første apostoliske Menighed og derigennem, som Apostelen Johannes skriver, med Faderen og Hans Søn *Jesus Christus.*

Ja, Christne Venner! Vi seer jo ikke blot i Daaben efter Herrens Indstiftelse en aaben Dør fra den aandelige Døds og Skyggernes Rige til de Levendes Land, en aaben Dør, som Ingen kan lukke uden han selv, som aabnede den for os, først ved sin seierrige Opstandelse fra de Døde og dernæst i Daaben til hans Opstandelse.

Men vi hører ogsaa Guds Kald i hans Ord og føler Guds Kraft i hans Aand til at gaae ind ad den aabne Dør i Vorherres *Jesu Christi* Navn og følges ad til Herrens Bord i Himmerig paa Jorden, som er os beredt, for at det svage Menigheds-Liv kan voxe af Maden og Drikken til et evigt Liv, ja, saa vi aandelig kan sammenvoxe i Christi Kiærlighed med ham og med hinanden til hans fulde Væxtes Maal, hvor Tro og Erkiendelse, Guds Søns Tro og Erkiendelse, sammensmelter hos Herrens Meninghed, som de er sammensmeltede hos ham.

Og skiøndt kun Faa af os endnu har det Kiendskab til Guds Vei paa Jorden fra

Jerusalem til vort Høinorden, eller fra Apostlerne til os, at de kan see, hvordan det ny Menneske i Herrens Menighed aandelig pindes, korsfæstedes, døde og begravedes med ham og hans levende Ord til os ved Daaben og Nadveren saa har vi dog vel alle Kundskab Nok til enten idag eller imorgen at see hos vore Lutherske Forældre, mellem Begravelsen i Pavedommets Mørke og Opstandelsen i Dagningen hos os, en aandelig Gientagelse i Menigheden af Christi Nedfart til Helvede, som et virkeligt Liv i Aanden midt i Skyggernes og de Dødes Rige, men et Liv, som Sjælens skildt fra Legemet, idet *Menigheds-Begrebet* var dødt og magtesløst, som et Legeme i Graven, saa det passer vidunderlig godt, hvad skrevet staaer til Menigheds-Engelen i Sardes: du har det Navn, at de baade lever og er død, ligesom der staaer skrevet om Herren selv, at, dødet efter Kiødet, blev han levendegjort efter Aanden og prædikede for Fangerne i de Dødes Rige.

Og naar disse Skriftsprog med saa mange andre mødes med os i de Levendes Land, da er de ligesaa trofaste Vidner om Menighedens aandelige Liv og Seier midt i de Dødes Rige, som vi er trofaste Vidner om *Menighedens* aandelige Opstandelse som et aandeligt Legeme, som *Herrens Folk,* der virkelig, som andre Folk, har sin egen *Tale,* sit eget Fædreneland og sin egen Forfatning, men altsammen slet ikke verdsligt men aandeligt.
Amen!

Kilde
"Danske Prædikener gennem Tiderne", s. 205-209. Udvalgt af Urban Schrøder. Det Danske Forlag. København. 1954.

Kildetype
Dokumentation i bogværk

Tags
Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet, Påskedag

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/n-f-s-grundtvigs-praediken-paskedag